

Elmquist: Jeg synes, den højtærede landbrugsminister tager meget tungt og alvorligt på mit lille indlæg i diskussionen, når den højtærede minister kalder det en reprimande fra min side. Det er dog ganske almindeligt, både i det andet høje ting og i dette høje ting, at man, når der fremkommer udtalelser, som man ikke kan tiltræde, og som man synes er forkerte — hvadenten de fremkommer fra menige medlemmer eller fra ministre —, påtaler dem og gør indsigelse imod dem, således som jeg har gjort det her, uden at det behøver at opfattes som en reprimande. Hvad jeg sagde, må opfattes som et udtryk for, at jeg syntes, det var lidt forkert af den højtærede minister i dette tilfælde, hvor man strides om, hvem der er skyld i, at disse sager ofte forsinkes, at give tinget det indtryk, at det — således faldt udtalelserne — skyldes sagførerne.

Nu glæder det mig, at den højtærede landbrugsminister ændrer det til, at der har været enkelte tilfælde, hvor man har set sager blive trukket i langdrag ude hos sagførerne. Selvfølgelig kan der forekomme sådanne tilfælde — det kan også forekomme i ministeriet og hos jordlovsudvalget —, men jeg tror ikke, man i almindelighed kan sige, når man drøfter misèren, at det er sagførernes skyld, at disse sager forsinkes. Det glæder mig, at den højtærede landbrugsminister nu har understreget, at det heller ikke var *hans* mening, og så er jeg tilfreds.

Landbrugsministeren (Hauch): Jeg er naturligvis meget rørt over, at det ærede medlem føler sig tilfreds, og det kan jeg godt forstå; det burde han have været fra begyndelsen i denne sag. Jeg fremsatte en historisk bemærkning om, at man sagde, at når der forekom smøleri, eller hvad man nu ville kalde det, med disse sager, så de blev altfor gamle, skyldtes det, at de lå i jordlovsudvalget eller i ministeriet. Jeg gjorde en ganske stiltfærdig bemærkning om, at de kunne også ligge andre steder, nemlig hos sagførerne, og det har jeg bevis for. Under hensyn hertil forekommer det ærede medlems bemærkninger mig helt urimelige.

Iøvrigt skal det være mig en stor glæde at vise det ærede medlem de eksempler, jeg har; jeg kan meddele, at de hidrører ikke fra hans forretning i Svendborg.

Nielsen-Man: Jeg vil gerne gøre en kort bemærkning til det ærede medlem hr. Oluf Johansen, der ankede over, at jeg har fundet, om jeg så må sige, afløb gennem et bestemt blad. Det forholder sig sådan, at

dèr, hvor de pågældende statshusmænd bor, læser man kun venstreblade, og derfor kan det ikke nytte at bede de radikale blade om at optage sådanne indlæg. Iøvrigt har jeg heller ikke indtryk af, at jeg er en særlig velset gæst i radikale blade; måske bliver det bedre, og det glæder jeg mig til.

Jeg vil gerne takke den højtærede landbrugsminister for hans indlæg; jeg kan bekræfte, at det er rigtigt, hvad ministeren siger. Vel kan man ikke sige, at sagerne aldrig sinkes i ministeriet eller jordlovsudvalget, men hver gang klage kommer frem og bliver undersøgt, har jeg haft den glæde, at det viser sig, at sagen ligger udenfor; det behøver ikke at være hos sagførerne, det kan også være hos landinspektørerne og meget ofte hos låntagerne, der ikke har været klar over, hvad det har været deres pligt at foretage.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Elmquist, der føler sig brøstholden over reprimanden, at den kunne han have undgået.

Elmquist: Må jeg sige til den højtærede landbrugsminister, at det er ganske overflødig — det ved enhver, der kender min forretning — for den højtærede landbrugsminister at gøre opmærksom på, at han ikke tænkte på min forretning, men jeg takker alligevel for bemærkningen. Den kan ikke gøre nogen skade.

Jeg må fastholde, at den højtærede landbrugsminister to gange i sit indlæg fremhævede, at forsinkelserne skyldtes sagførerne, og det var det, jeg var ked af at høre. Jeg syntes; der var noget forkert i det. Nu har jeg fået den højtærede landbrugsministers forklaring, hvorefter det ikke var meningen, at han ville rette en sådan bebrejdelse mod sagførerstanden i almindelighed. Det takker jeg for og er tilfreds med.

Landbrugsministeren (Hauch): Jeg tror, det ærede medlem hr. Elmquist vil erkende, lige så vel som jeg erkender det og sikkert hele det høje ting, at det ikke var fornødent for det ærede medlem at tage affære på den måde, som han gjorde i anledning af en saglig bemærkning fra min side.

Elmquist: Det agter jeg aldeles ikke at erkende, og den, der skal afgøre, hvad jeg mener det rigtigt at sige og påtale her i salen, det er mig selv og ikke andre.

Oluf Johansen: Det ærede medlem hr. Nielsen-Mans bemærkning om, at han var nødt til at bruge venstrebladene for at få